

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 septembrie 2017, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **1 Ioan 2:21**: *„V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr”.*

1 Ioan 4:1-6: *„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.*

Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii”.

Aducem mulțumiri Domnului nostru pentru aceste cuvinte minunate care au fost citite. Suntem mulțumitori din toată inima că am recunoscut timpul și ceasul prezent. Noi ne putem aduna aici de aproape și de departe ca să fim pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru Isus. Căci este scris: *„Și Mireasa Lui s-a pregătit”*. Trebuie să existe un timp de pregătire înainte ca noi să fim răpiți și să putem intra la nunta Mielului. Suntem mulțumitori că Domnul a trimis această foame în inimile noastre ca să ascultăm Cuvântul Lui scump și sfânt, să-l credem și să și trăim împlinirea făgăduințelor pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Dacă privim întâmplările care au loc pe plan mondial, observăm că pretutindeni se întâmplă ceva. Fie că citim Mat. 24, Mar. 13 și în

special Lc. 21, vedem că profeția biblică se împlinește în fața ochilor noștri. Suntem mulțumitori din toată inima fiindcă toți frații și toate surorile din toată lumea sunt conectați, pot asculta și urmări în direct această vestire. De asemenea suntem mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu ne-a deschis ochii, ne-a deschis și inimile ca să putem crede așa cum este scris în Scriptură.

În această legătură, doresc să reamintesc câteva gânduri din Lc. 21 începând cu vers. 25. Lc. 21:25-27: *„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare”*. După aceea vine și avertizarea: *„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”* (vers. 28). Vers. 29-33: *„Și le-a spus o pildă: «Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”*.

M-am gândit la ceea ce s-a întâmplat în Houston, Texas. Pretutindeni se întâmplă ceva, dar pentru mine și pentru noi, orașul Houston, Texas are o mare importanță. În ianuarie 1950 fratele Branham a predicat în fața a opt mii de oameni. După aceea a existat cineva care a criticat și a pus sub semnul întrebării că Domnul ar mai vindeca și s-a iscat o discuție aprinsă între fratele Bosworth și predicatorul baptist dr. Best; apoi fratele Branham a fost chemat pe platformă și a spus cuvintele: „Eu nu sunt aici în numele meu propriu. Ci eu sunt aici în Numele Domnului. Eu nu trebuie să vorbesc pentru apărarea mea, ci Domnul Dumnezeu va mărturisii”. În acea clipă, domnul Ayers și domnul Kipperman au făcut multe fotografii. Stâlpul de foc s-a arătat deasupra capului fratelui Branham în singura fotografie reușită și aceasta a fost trimisă la Washington. Eu am fost la Washington și am văzut această fotografie care era păstrată în Muzeul

de Artă. Aceasta este singura fotografie cu stâlpul de lumină supranaturală deasupra capului bărbatului lui Dumnezeu care a fost făcută în Houston, Texas. Acum noi toți am văzut și am aflat ce s-a întâmplat acolo.

Eu m-am gândit: dacă Dumnezeu, prin harul Său, cercetează poporul Său și Se descoperă direct și personal, într-un mod supranatural, dar oamenii trec pe lângă Dumnezeu, atunci ce mai rămâne? Cine nu primește harul va trebui să suporte judecata. Noi suntem cu atât mai mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu ne-a dăruit harul Său ca să înțelegem ce se întâmplă în timpul nostru. Noi n-am trecut pe lângă toate întâmplările și lucrările supranaturale, ci am crezut și am primit tot ce s-a întâmplat în Împărăția lui Dumnezeu, ne bucurăm de aceste întâmplări și pentru faptul că Dumnezeu ne-a cercetat și ne-a ajutat în ziua mântuirii Sale și ne-a deschis înțelegerea pentru împlinirea Scripturii. Ambele lucruri s-au întâmplat: pe de o parte, stâlpul de foc, pe de altă parte, chiar și stâlpul de nor. Dacă ne gândim la aceste versete biblice din Ex. 40:34, știm că norul de lumină supranatural însoțea întreg poporul Israel. În Ex. 40:34-38, citim că Dumnezeu a fost cu poporul Său Israel timp de 40 de ani. Când stâlpul de nor se ridica atunci și poporul se ridica, când stâlpul de foc se așeza atunci tot poporul se așeza.

Dacă ne gândim că același Domn S-a descoperit în același mod, prin același nor supranatural, ca să ne facă și pe noi atenți asupra a ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu pentru timpul nostru și ne dăruiește harul Său ca să avem parte de aceste împliniri.

De asemenea în Fapte 1:9-11 am citit că Domnul nostru a fost înălțat la cer într-un nor supranatural; nu era un nor de ploaie. Acest nor a însoțit poporul Israel în Vechiul Testament. Domnul a fost înălțat pe acel nor, în fața ochilor apostolilor. De asemenea am citit că El va și reveni pe un nor ca să ne ia pe noi Acasă la El. În 1 Tes. 4:17 citim: *„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”*. Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu este o parte a lucrării Sale. Acolo unde Dumnezeu este prezent se întâmplă lucruri supranaturale, acolo Domnul Se descoperă prin puterea și prin slava Lui.

Noi credem că Dumnezeu a trimis pe slujitorul Său într-un mod supranatural și l-a confirmat. De asemenea a fost spus că mesajul pe care l-a adus el va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos, iar noi putem trăi aceasta în timpul nostru. Frați și surori, noi avem o prioritate deosebit de mare ca să trăim în cea mai importantă perioadă de timp a Bisericii Domnului nostru Isus. Dumnezeu ne-a deschis ochii, inimile și înțelegerea noastră pentru Cuvântul Său, iar acesta este un fapt și un har nespus de mare. Cu ajutorul lui Dumnezeu noi putem vesti Cuvântul lui Dumnezeu, dar descoperirea o poate da doar Dumnezeu. Niciun proroc nu poate da mai departe descoperirea. Vestirea ne pune în legătură cu Dumnezeu, dar totul vine de la Dumnezeu. Noi putem vesti salvarea, dar doar Dumnezeu poate să salveze; noi putem vesti vindecarea, dar doar Dumnezeu este Vindecătorul; noi putem vesti eliberarea, iertarea, dar doar Dumnezeu este totul în toți și în toate, și El lucrează și împlinește Cuvântul Său.

Deseori trebuie să repetăm aceste lucruri. Pentru pregătirea noastră este necesar să avem aceste trăiri de bază cu Dumnezeu. Într-adevăr noi să avem un fundament biblic pe care să fim zidiți. Noi să ne fi pocăit deja, să fi cerut iertare de la Dumnezeu, să fi trăit și primit oferta lui Dumnezeu în ziua mântuirii și să fi devenit credincioși în inimile noastre, în mod biblic. Nicio minciună nu-și are originea în adevăr. Haideți s-o spunem de asemenea foarte liber și deschis: toți sunt în posesia Bibliei, dar cine are descoperirea? Toți vorbesc despre ceva ce este scris în Scriptură, dar noi îi permitem lui Dumnezeu să ne vorbească din și prin Cuvântul Său. Iar El ne descoperă Cuvântul, iar prin harul Său noi putem avea parte de împlinirea făgăduințelor Lui.

Și gândul pe care l-am exprimat aici deseori. Așa cum pentru viața naturală a fost necesară o sămânță ca să fie posibilă o naștere, tot astfel este și în sfera duhovnicească. Un lucru este că noi trăim iertarea păcatelor, noi să știm că am găsit har înaintea lui Dumnezeu. Dar este cu totul altceva ca Dumnezeu să fi semănat Cuvântul Său ca sămânță veșnică în inimile noastre și să vină cu Duhul Său peste noi. Și viața divină care este în sămânța Cuvântului să se descopere în viața ta și în viața mea; iar Biblia o numește nașterea din nou. Să fim născuți din nou la o nădejde vie din Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, să fim o creație nouă, prin harul lui Dumnezeu.

Frați și surori, v-o spun foarte cinstit. Eu doresc ca toți aceia care acum ascultă Cuvântul lui Dumnezeu să aibă trăirile lor personale de mântuire cu Dumnezeu. Voi să fiți readuși la început. Într-adevăr, în această legătură, este necesar ca noi să citim și marea trimitere despre care este scris în toate cele patru Evanghelii. Trebuie să fie respectat ce este scris în Mat. 28, ce este spus în Mar. 16, în Lc. 24 și în Ioan 20. Putem începe cu Ioan 20. El le-a dat Duhul ucenicilor Săi și le-a spus: „*Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate...*”. Cine pleacă în lume doar cu acest verset biblic și nu respectă și restul versetelor biblice acela n-are un tablou de ansamblu. Cine merge la Lc. 24, acolo este scris: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor; în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor*”. Cine merge la Mar. 16:16: „*Cine va crede și se va boteza va fi mântuit*”. Iar cine merge la Mat. 28 își va da seama despre ce este vorba, și anume ca toate popoarele să fie învățate. Dar înainte să putem învăța pe cineva, mai întâi trebuie să fie vestită iertarea. Oamenii trebuie să fi găsit har înaintea lui Dumnezeu și să fi avut aceste trăiri cu Dumnezeu, prin harul Său. Frați și surori, pentru aceasta Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu.

Noi toți știm că cine primește doar Mat. 28:19: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”, dar nu merge și la toate celelalte versete biblice care fac parte din această unitate, acela n-a înțeles tot contextul. Noi am putea merge de la o temă la alta și să accentuăm cât de important este faptul ca pentru aceeași temă să folosim toate versetele biblice. Numai așa putem primi o privire de ansamblu, prin harul lui Dumnezeu.

Vestirea revenirii Domnului nostru este o temă deosebită. De fiecare dată trebuie să spunem că la revenirea Domnului nostru totul se va împlini exact așa cum este scris în Sfânta Scriptură. Important este faptul ca noi să fim chemați afară, să fim puși deoparte, să fim pregătiți pentru această zi glorioasă și minunată a Domnului nostru Isus Hristos. În această legătură doresc să citesc câteva versete biblice începând cu ceea ce este scris în Evrei 4:1-2. Aceasta este dorința inimii mele: ca toți aceia care acum ascultă Cuvântul lui Dumnezeu să-și trăiască pregătirea prin harul lui Dumnezeu și ei toți să aibă parte de răpire atunci când Domnul va reveni ca să-i ia Acasă pe ai Săi.

Citim din Evrei 4:1-2: „Să luăm, dar, bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu”.

Aceasta a devenit pentru mine o dorință și o temă deosebit de mare. Nu pot să vă redau ce simt în inima mea când citesc acest verset. Vă spun și de ce. Căci cine nu va intra la Nunta Mielului, acela va sta în fața ușii încuiate. Iubit frate, iubită soră, vrei tu, vreți voi să stați, bătând în fața ușii încuiate și să nu vi se deschidă? Sau dorești să fii pregătit atunci când Domnul va reveni? Așa cum am citit deseori, cele ce erau pregătite au intrat la Nunta Mielului, iar după aceea ușa a fost încuiată. Această veste nu este adresată fecioarelor neînțelepte, fiindcă acestea trec pe lângă această veste. Ultimul mesaj este adresat fecioarelor înțelepte care primesc Cuvântul lui Dumnezeu prin credință și sunt ascultătoare, trăiesc și fac totul conform Cuvântului lui Dumnezeu. Eu cred că noi nu călătorim peste o mie de kilometri doar ca să ascultăm ceva. Ci noi venim aici ca să avem o trăire cu Dumnezeu, să Îl trăim din nou astfel încât călătoria și venirea noastră să se fi meritat. În fiecare adunare în care a fost Domnul nostru Isus întotdeauna s-a întâmplat ceva: păcătoșii au fost salvați, bolnavii au fost vindecați. Aceasta trebuie să se întâmple din nou. Așa cum a fost în zilele Domnului nostru și în zilele apostolilor așa trebuie să devină din nou la sfârșit și așa va fi.

În Evrei 4:2 este scris: „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit”.

Ce folos are pentru tine Cuvântul vestit? Ce folos are pentru mine Cuvântul vestit? Ce folos? Am avut un folos duhovnicesc? „dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic”. Dar oare de ce l-au ascultat?

Frați și surori, aici este o avertizare foarte, foarte puternică: „nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit”. Ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu este importantă, trebuie să existe. Dar trebuie să fie direct legată cu credința noastră. Noi trebuie să fim de acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, să nu treacă pe lângă noi. Ci Cuvântul trebuie să i se adreseze fiecăruia în parte. „nici unul din voi

să nu se pomenească venit prea târziu (la niciunul dintre noi să nu se observe că a rămas în urmă” – lb. germ.)” (Evrei 4:1b). Niciunul să nu se pomenească că a auzit de prisos Cuvântul. Ci așa cum este scris în Is. 55. Noi putem repeta doar ceea ce este scris în Cuvânt, dar nouă tuturor ne este cunoscut că ploaia și zăpada cad pe acest pământ și-l fac să fie fertil și roditor; iarna vine frigul și zăpada, primăvara vine ploaia, atunci când pământul trebuie lucrat, și abia după aceea se poate semăna. Apoi Domnul nostru spune: „*tot așa este cu Cuvântul care a ieșit din gura Mea*”. Dar mai întâi trebuie să se întâmple primul lucru: ogorul trebuie pregătit și abia după ce pământul este fertil să fie semănată această Sămânță prețioasă și să dea rod.

De asemenea noi știm că tot ceea ce este semănat va și crește. Și fiecare sămânță aduce rod după soiul ei. Frați și surori, eu doresc ca toți cei ce sunt născuți din Dumnezeu și cred din toată inima Cuvântul lui Dumnezeu să aibă parte de natura dumnezeiască. Omul vechi cu firea lui să nu mai existe, ci Hristos să fie în noi și El să trăiască viața Lui în noi. Așa cum a scris și Pavel: „*acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*” (Gal. 2:20). Aceasta să devină o realitate divină și în viețile noastre.

Acum ajungem chiar la început. Ce s-a întâmplat la Cincizecime? Ce s-a întâmplat pretutindeni unde s-a vestit Evanghelia deplină? Acolo Domnul Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul. Eu pun întrebarea: Oh, Doamne, oare sunt eu de vină, suntem noi de vină, că această lucrare supranaturală a lui Dumnezeu încă nu s-a descoperit și că noi în interiorul nostru încă să nu fi fost cuprinși? Să-I fim mulțumitori, să avem o trăire nouă cu Dumnezeu. Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu aparține de vestire. Așa a fost situația în Biserica dintâi. O putem citi din Fapte 2, Fapte 8 sau Fapte 10. Indiferent unde citim în acest Cuvânt minunat, vedem că pretutindeni s-au întâmplat aceste minuni. Eu doresc să aibă loc și botezuri cu Duhul Sfânt. Eu doresc ca întregul Cuvânt să se împlinească, astfel ca noi toți să fim uniți cu Dumnezeu și noi toți să credem din toată inima noastră așa cum este scris în Scriptură.

După aceea Domnul nostru a spus: „*Cine crede în Mine cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie,*” (Ioan 7:38). Spunea cuvintele acestea despre Duhul care va veni peste noi (vers.

39). Noi avem nevoie de o trăire nouă prin Duhul lui Dumnezeu. Într-adevăr vestirea este adusă complet, este sută la sută în concordanță cu Scriptura. Noi n-o putem spune altfel. Noi am predicat și am învățat doar ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. În noi trebuie să existe un impact și să aibă un efect, prin har. Doresc să citesc și aceste versete despre neprihănirea prin credință, astfel ca credința noastră să devină atât de mare pentru ca toate îndoielile să fie puse deoparte. Cine dorește să vină la Dumnezeu trebuie să creadă că El este prezent, ne ascultă și răspunde. Atunci ajungem chiar la Evrei 11:1, credința este o încredere neclintită, o substanță a lucrurilor nădăjduite, este un absolut. Nu poate să existe altceva. Trebuie să fie așa cum a spus-o Dumnezeu în Cuvântul Lui. Avraam ne este dat ca o pildă de credință; de exemplu în scrisoarea către romani, Pavel l-a dat ca pildă de credință. Doresc să citesc câteva versete biblice din Rom. 4 unde bărbatul lui Dumnezeu a scris despre ce înseamnă să-L trăiești personal pe Dumnezeu.

Citim din Rom. 4:17: „*După cum este scris („Conform Cuvântului Scripturii” – lb. germ.): «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.» El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi*”.

La ce se referă acest bărbat al lui Dumnezeu? Avraam a primit făgăduința: „*La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu*” (Gen. 18:10). Așa s-a și întâmplat. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, dar după aceea a venit și ispita. Ispita pentru a cerceta credința și ascultarea lui. „*Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo (pentru Mine), pe un munte pe care ți-l voi spune*” (Gen. 22:2). Și ce a făcut Avraam? El a încărcat pe măgar lemnele pentru jertfă și s-a dus cu Isaac spre acel munte. Atunci Isaac l-a întrebat pe tatăl său: „*Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?*”. Avraam i-a răspuns: „*Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot*”.

Gândiți-vă, el trebuia să-I jertfească lui Dumnezeu pe singurul fiu pe care-l iubea, fiul făgăduinței. El a făcut ambele lucruri: „*Avraam a zidit acolo un altar și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnului. Apoi Avraam a întins mâna și a*

luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său” (Gen. 22:9-10). Și în acel moment a intervenit Dumnezeu. Dar ascultarea a fost importantă, această ascultare care s-a descoperit prin fapta lui Avraam. Avraam le spusese slugilor sale: „*eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne (amândoi) vom întoarce la voi*”. Avraam a fost o pildă a credinței, un bărbat care a primit făgăduința lui Dumnezeu: „*toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*” (Gen. 12:3).

Putem citi mai departe în Rom. 4:18: „*Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta.»*”. Conform făgăduinței, după cum îi fusese spus, după cum i-a fost făgăduit. Țineți minte: primiți și voi făgăduința în inimile voastre! Mai întâi vine făgăduința, după aceea vine împlinirea: „*Așa va fi sămânța ta.*». Noi vom fi o ceată foarte mare, eliberați și pregătiți prin credință.

Și tu iubit frate, iubită soră, acolo unde nu mai există nicio nădejde, astăzi îți spun: așa cum la Avraam, la care nu se mai vedea nicio nădejde din pricina vârstei, el a crezut și prin ascultare a primit și a trăit împlinirea făgăduinței, a trăit credințioșia lui Dumnezeu. Același lucru este valabil pentru tine și pentru mine. În acea situație în care tu știi că nimic nu mai este posibil, încrede-te în Dumnezeu, crede făgăduința pe care El a dat-o în Cuvântul Său.

Citim și vers. 19: „*Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit* („el și-a dat seama de trupul său mort care era îmbătrânit” – lb. germ.) – *avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii*”. Dar Dumnezeu i-a dat o făgăduință, iar el a crezut făgăduința lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu dă o făgăduință atunci El preia întreaga răspundere pentru împlinirea acelei făgăduințe. Datoria noastră este să credem din toată inima noastră astfel ca Dumnezeu să aibă posibilitatea să împlinească ceea ce a făgăduit.

În vers. 20 este scris: „*El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință*”. Necredința ne face de rușine, necredința ne prosteste. Dar acolo unde nu mai este nimic de nădăjduit acolo credința ne ajută mai departe, dacă ne bazăm pe făgăduințele lui Dumnezeu.

Vers. 20-21: „...întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească”. Deplin încredințat că ceea ce El făgăduiește poate să și împlinească. Aceasta este o credință adevărată și vie în Dumnezeu viu.

Citim vers. 22: „De aceea credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.

Putem citi mai departe în Rom. 9 despre aceia care cred făgăduințele lui Dumnezeu și care le și trăiesc. Frați și surori, eu cred că voi veți fi zidiți prin aceste cuvinte citite și auzite. Noi să fim îmbărbătați din nou. Acolo unde nu se mai vede nicio nădejde, totuși pe baza făgăduinței pe care a dat-o Dumnezeu, noi să ținem sus aceste cuvinte și să avem siguranța că El o va împlini.

Citim Rom. 9:8: „Aceasta înseamnă că nu copiii trupești („copiii trupești ai lui Avraam” – lb. germ.) sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță („sămânța lui Avraam” – lb. germ.)”. Nu copiii trupești ai lui Avraam sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței. De ce scrie Pavel în Gal. 4:28 că noi suntem copii ai făgăduinței? Fiindcă avem parte de ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru. Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt o teorie goală, ci ele sunt «Da» și «Amin».

Citim în Gal. 4:28: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței”. Și imediat în vers. 29 urmează această comparație: „Și, cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum”. Noi toți știm, acolo erau Cain și Abel, aici erau Iacov și Esau. Unul era născut doar după trup. Spuneți cinstiți, și la Iacov, zămislirea a avut loc în trup, dar a existat o făgăduință pentru această zămislire, iar această făgăduință este partea duhovnicească. De aceea este făcută această deosebire. „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței” (Gal. 4:28).

Noi trebuie să subliniem aceasta de fiecare dată. Câți sunt creștini după trup? Mulți de pe întregul pământ se declară creștini. Și există multe biserici. Dar există o singură biserică a celor întâi născuți, Evrei 12:23: „Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri”. Înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt multe biserici, dar există o

singură Biserică despre care Domnul nostru a zis: „*Eu voi zidi Biserica Mea*” (Mat. 16:18). El Și-a vărsat Sângele, Și-a dat viața. El, ca Cel întâi născut dintre mulți frați, ne-a dăruit dreptul de întâi născut ca și noi să fim întâi născuți la o nădejde vie prin puterea învierii Sale dintre cei morți.

Am citit în vers. 29: „*Și, cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum*”. Frați și surori, un adevărat copil al lui Dumnezeu nu prigonește, nu poate să urască, așa ceva nu se poate. În acest timp noi trebuie să le reamintim tuturor fraților și surorilor rugăciunea „Tatăl nostru”. Acum o facem pentru ca fiecare să se cerceteze pe el însuși. Citim în Mat. 6 începând cu vers. 9 unde este scris cum trebuie să ne rugăm. În toate bisericile miliarde de oameni se roagă. Rugăciunea „Tatăl nostru” este folosită de toate bisericile și bisericile libere în așa zisele slujbe divine, și este considerată de toți rugăciunea cea mai importantă.

Citim din Mat. 6:9: „*Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău»*”.

Înainte să ne rugăm în felul acesta noi trebuie să cunoaștem acest Nume, acest Nume trebuie să ne fie descoperit. Dacă este scris «*Botezați-i în Numele*», atunci trebuie să știm despre ce Nume este vorba. Nu doar să vorbim în gol și în vânt. Ci așa cum este scris aici: „*Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău»*”. Tatăl S-a descoperit în Fiul, în acest Nume de legământ nou testamentar al iubitului nostru Mântuitor.

În vers. 10 scrie mai departe: „*vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*”.

Oare oamenii sunt interesați de ceea ce este scris aici? Dacă toți oamenii din toată lumea se roagă în fiecare duminică, oare sunt interesați ei să afle care este voia lui Dumnezeu? Au întrebat ei vreodată: „O, Dumnezeule, care este voia Ta?”. Mulțumiri lui Dumnezeu, așa a spus-o Domnul și Mântuitorul nostru Isus: „*Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă*” (Mat. 12:50; Mar. 3:35). Nu doar să mărturisească cu

gura: „facă-se voia Ta”, ci din toată inima lor să facă voia lui Dumnezeu care a fost descoperită.

În vers. 11 este scris: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi*”. Omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

În vers. 12 este scris: „*și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*”.

Și acesta este un lucru foarte important. Cine dorește ca să i se ierte greșelile, la rândul lui și el trebuie să fi iertat deja greșelile greșiților săi. Altfel nu i se va ierta nimic.

Vers. 13-15: „*călăuzește-ne în așa fel ca să nu cădem în ispită, și izbăvește-ne de cel rău... Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*”.

Toți cei ce au ceva unul împotriva altuia să citească aceste cuvinte și să spună: „O, Doamne, Tu mi-ai poruncit mie aceasta” – în felul acesta să mă rog eu. Dar nu doar să mă rog, ci așa să și fac totul, așa să și fac conform cuvintelor Tale. De aceea nu este doar o rugăciune pe care noi o aducem cu buzele noastre înaintea Domnului, ci noi să legăm rugăciunea cu faptele și umblarea noastră. Vers. 14: „*Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre*”. Recitim și vers. 15: „*Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*”. Un Cuvânt foarte, foarte serios.

Haideți s-o spunem încă o dată. Nu este suficient să ne rugăm cu buzele noastre rugăciunea „Tatăl nostru”, ci ne cercetăm și-I spunem: „O, Doamne, dăruiește-mi harul Tău ca ceea ce ai spus Tu în aceste cuvinte să se îplinească în viața mea”.

Haideți să cuprindem despre ce este vorba astăzi. Acum trăim înaintea revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Semnele timpului ne arată foarte clar acest fapt. Împlinirea profeției biblice este o realitate în fața ochilor noștri. Așa cum am și citit, chiar și valurile mării mugesc, totul este în mișcare, iar apoi este spus: „*ridicați-vă capetele...*”. Ce folos are ridicarea capetelor, dacă mai înainte n-a avut

loc chemarea afară, n-a avut loc punerea deoparte, n-a avut loc pregătirea. Aici Domnul vorbește despre revenirea Lui, că El va reveni pe un nor supranatural. Așa cum a fost răpit pe un nor, la fel va reveni, pe nor. 1 Tes. 4:17: *„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh..”*.

Dar mai întâi este necesară o pregătire interioară, o chemare și o ieșire afară din tot ce este lumesc și din toate religiile. *„Voi poporul Meu, ieșiți afară, despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat. Abia după aceea Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”*.

Ne întoarcem încă o dată la situația din Houston, Texas. De repetate ori fratelui nostru iubit i-au fost date și a auzit porunci din partea Domnului, într-un mod supranatural. Haideți s-o spunem liber: atât timp cât el a predicat ca evanghelist, el era văzut de toți ca cel mai important bărbat. Eu am fost prezent la câteva conferințe ale sale în anii 1958. William Branham era vorbitorul principal la întrunirile internaționale cu evangheliști renumiți și darul vindecării era la lucru. Dar după ce au fost deschise pecetile, când adevărurile dumnezeiești au fost puse pe sfeșnic, într-o bună zi, el a trebuit să spună: *„Toate ușile s-au închis. Doar una singură mai este deschisă la comercianții creștini”*. Dar și acolo, la un moment dat n-a mai știut cum să se continue. După aceea s-a împlinit din nou: *„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine!”* (Mat. 23:37). Ca evanghelist n-a fost prigonit absolut deloc. Pentru toți el era bărbatul lui Dumnezeu și toți au vrut să fie cu el și lângă el. Dar în acel moment când a început lucrarea profetică, slujba profetică, când a fost descoperit Cuvântul lui Dumnezeu, atunci totul s-a schimbat. Până în ziua de astăzi, evangheliștii n-au fost omorâți, ci au fost primiți. Toți carismaticii sunt primiți, dar când a avut loc deschiderea pecetilor...Sunt mulțumitor pentru acest fapt, că eu am putut fi în acel loc, la 42 de mile de la Tucson, Arizona, spre Mexic. Am fost în acel loc unde s-a întâmplat lucrul acesta supranatural, unde stâncile s-au prăvălit la vale, vârfurile pomilor au fost retezate și au răsunat șapte bubuituri ca de tunet puternice și a avut loc un cutremur. Eu sunt mulțumitor că și eu am putut fi în acel loc și am putut vedea acei pomi retezați. Eu n-am fost niciodată un reporter și de aceea rareori am avut un aparat de fotografiat la îndemână. Eu eram interesat doar de

Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ca să știm că acestui bărbat al lui Dumnezeu i-a fost spus în mod supranatural: „Întoarce-te în Jeffersonville, căci a sosit timpul deschiderii celor șapte pecetei”. Fratele Branham a fost luat în acea constelație sub formă de piramidă și a zis: „Îngerul al șaptelea mi-a vorbit în mod deosebit și mi-a spus: «Întoarce-te în Jeffersonville»”. El a primit aceste instrucțiuni supranaturale. El nu doar s-a rugat pentru bolnavi după ce primea o vedenie și primea de la Dumnezeu ce trebuia să spună oamenilor pentru care se ruga, ci el a avut și alte trăiri supranaturale în care Dumnezeu i-a spus ce are de făcut și cum s-o facă. Ne gândim la faptul că și noi am primit acest har minunat să trăim în acest timp și să recunoaștem că făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu pentru acest timp s-au împlinit. În timpul nostru, înainte să vină ziua cea mare și înfricoșătoare, a fost trimis și a venit un bărbat al lui Dumnezeu ca Ilie, ca să rezidească altarul lui Dumnezeu, ca poporul lui Dumnezeu să fie adus în starea de la început și Cuvântul lui Dumnezeu să fie reșezat pe fundamentul original al prorocilor și apostolilor. Bărbatul lui Dumnezeu a zis: „Înapoi la început, înapoi la Cuvânt!”. Suntem mulțumitori pentru că noi o putem crede.

Noi am accentuat trimiterea directă: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos tot așa tu vei fi trimis cu un mesaj care va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Dar ce au făcut frații noștri? Ei au modificat textul și au scris: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos tot așa tu vei premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Despre mesaj nu este amintit niciun cuvânt. Chiar și pe ușa casei din Tucson, Arizona este gravat acest text fals. De aceea frații americani spun: „Lucrarea s-a încheiat. William Branham a venit deja înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, și nu mai este nevoie de altul care să pretindă că va mai vesti un mesaj dumnezeiesc”. Noi mulțumim Dumnezeului nostru pentru exactitatea lucrurilor care au fost spuse. Același bărbat al lui Dumnezeu a mai spus: „Mesajul va merge la o altă țară”. Noi suntem mulțumitori că Dumnezeu ne-a inclus în slujba Lui. Noi n-am alergat după niște basme meșteșugit alcătuite, ci noi credem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și tot ce i-a fost spus fratelui Branham. Noi să lăsăm fiecare Cuvânt așa cum este scris. Aceasta mi-a fost dată și mie de la

început, ca să respect totul așa cum este scris. Nu pot suporta răstălmăciri ale Cuvântului. Eu nu pot suporta dacă ceva se modifică în Cuvânt. Totul trebuie să rămână în original.

Doresc să fac încă o dată un cuprins. Cui Dumnezeu îi este îndurător de acela Se îndură. Cine crede făgăduințele lui Dumnezeu este un copil al făgăduinței. Așa cum Avraam nu s-a uitat la sine și la împrejurări, deși pământește văzut nu mai era nicio nădejde, totuși el a crezut făgăduința lui Dumnezeu, pentru că El a dat făgăduința. Tot astfel o vom face și noi. Nu te uita la tine, și nu fi întristat de slăbiciunile tale. Nu trebuie să te uiți nici la ceilalți ca să fii și mai întristat. Trebuie doar să te uiți cu sinceritate în Oglindă. Noi Îi mulțumim Domnului fiindcă putem crede din toată inima în lucrarea desăvârșită de mântuire care a avut loc pe crucea Golgotei. Credem din toată inima că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Iar noi am fost aleși înaintea întemeierii lumii pentru acest scop minunat: ca să facem parte din rândul acelor care cred ceea ce a făgăduit Dumnezeu și avem parte de ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru.

În acest ultim mesaj este o situație foarte serioasă. Noi trebuie să credem și să avem aceleași trăiri cu Dumnezeu. În noi trebuie să se trezească o strigare către Dumnezeu: „O, Doamne, Te rog dovedește-Ți Cuvântul Tău în mine, descoperă-Te într-un mod supranatural”. Domnul Dumnezeu va face totul bine. El a început și El va desăvârși.

Doresc să vă spun din nou: în penultima strofă corul a cântat că Domnul îi va aduna pe toți aceia pe care Satan i-a răspândit în toată lumea. Dumnezeu a spus: „Adună pe poporul Meu ca să-i fac să asculte cuvintele Mele”. Toți aceia care trăiesc risipiți, fie în gânduri sau în învățături risipite, veniți la Domnul, întoarceți-vă la Dumnezeu, întoarceți-vă la Cuvântul lui Dumnezeu, credeți doar Cuvântul lui Dumnezeu și ceea ce este scris în Scriptură. Căci cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în vecii vecilor. Iubiți voi Cuvântul lui Dumnezeu? Amin. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Facă-se voia Ta în viața mea și în viețile noastre. Facă-se voia Ta în Biserică și prin Biserică. Domnul Își va desăvârși lucrarea de mântuire în ziua revenirii Sale. Amin. Haideți să ne ridicăm pentru rugăciune.

În timp ce ne plecăm capetele, rugându-ne și ne cercetăm în prezența lui Dumnezeu, dragi frați și surori, Cuvântul să nu vă întristeze, ci să vă îmbărbăteze și să vă întărească în credință, să vă dea o nădejde nouă prin harul lui Dumnezeu. Și acolo unde nu mai este nimic de nădăjduit, acolo unde toată nădejdea este pierdută, voi țineți sus acest Cuvânt și toate făgăduințele lui Dumnezeu din Cuvântul lui Dumnezeu. Credeți cu toții făgăduințele lui Dumnezeu? Spuneți „Amin”. Credeți că noi suntem copii ai făgăduinței? Amin. Credeți că noi vom primi Duhul făgăduit? În timp ce ne rugăm doresc să întreb dacă avem dorințe de rugăciune deosebite. Ridicați-vă mâinile voastre.

O, Doamne Dumnezeule atotputernic, Tu ai dat făgăduințe și noi credem tot ce ai făgăduit Tu și ceea ce a fost deja mărturisit. Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binecuvântările Lui. El îți iartă toate fărădelegile tale, El ți-a salvat viața din pierzare, El ne încoronează cu har, îndurare și milă. Și în seara aceasta El iartă păcate, eliberează pe cei legați, vindecă pe cei bolnavi, Își dovedește Cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu este dovedit, ca noi să putem crede din toată inima noastră, căci așa este scris în Mar. 16:17, că Domnul era cu ei și însoțea vestirea Cuvântului cu semne și minuni. Credeți acum că Domnul este cu noi. El a trimis Cuvântul Său ca să ne însănătoșească, El a trimis Cuvântul Său ca să trezească și să lucreze în noi credința Lui. El a trimis Cuvântul Său ca să împlinească în noi tot ce a făgăduit El. Primiți iertarea păcatelor voastre prin credința în lucrarea desăvârșită de răscumpărare de pe crucea Golgotei. Toți aceia care încă n-au trăit pocăința lor, care încă nu L-au trăit pe Dumnezeu, care încă nu și-au dedicat viețile lor lui Dumnezeu, să aibă aceste trăiri acum prin harul Său. Noi nu doar am vestit, ci putem s-o primim și s-o trăim, căci așa este scris: „*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele*” (Is. 55:11). Iubite Domn, permite ca astăzi să se descopere: păcătoșii să fie salvați, cei legați să fie eliberați, cei bolnavi să fie vindecați și toți să fie binecuvântați prin harul Tău. Împreună Îți mulțumim pentru faptul că noi trăim acum, că Tu ai deschis ochii noștri. Noi să putem avea parte de ceea ce ai făcut și faci Tu în timpul nostru.

Iubite Domn, ridică-Ți Fața Ta peste noi toți și binecuvântează-i deosebit pe cei ce ne-au vizitat astăzi, pe toți care vin foarte rar, care sunt de prima dată în mijlocul nostru sau care aud de prima dată această vestire în toată lumea. Iubite Domn, binecuvântează Noua Zeelandă, în Aukland, în Australia și până la marginile pământului în toate popoarele și în toate limbile, așa cum i-ai făgăduit lui Avraam: *„toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”*. Noi credem așa cum a crezut și Avraam și vom fi binecuvântați precum a fost binecuvântat și el. Ție, Dumnezeului Atotputernic, Singurului Dumnezeu, să-Ți fie aduse cinstea și lauda din toată inima noastră. Și tot poporul să spună „Amin”. Tot poporul să spună „Aleluia”. Cinste Dumnezeului Celui viu. Aleluia! Aleluia! Amin.